

קִמְצָא וְבַר קִמְצָא

סוֹד הָאוֹר נֶשֶׁל אֶהְבֵּת הַחֵינָם

סְפוֹר מִימֵי חֲרָבֶן בֵּית שְׁנֵי

ירוּשָׁלַיִם שֶׁל זָהָב וְאוֹר

השמש האירה, ובאור היה
ריח מתוק וקדוש של קטרת.
עולי הרגל באו בשמחה
לחגג את אהבת ה'.
העיר היתה מלאה בשלום
ובאחדות.

שְׁנֵי אֲנָשִׁים, לֵב אֶחָד שְׁטָעָה

בארמון גדול בירושלים גר
עשיר מכובד. היו לו שני

מכרים:

קמצא: החבר הכי טוב
(האוהב).

בר קמצא: האיש שהוא
ממש שנא (השונא).

ההזמנה לסעודת המלכים

הַעֲשִׂיר הַכִּין סְעוּדָה עֲצוּמָה וּמְפִאָּרָה. הוּא קָרָא לְשִׁמְשׁוֹ וְאָמַר: "רוּץ לְשׁוּק
וְהָבֵא מִיָּד אֶת חֲבֵרֵי הַטּוֹב קִמְצָא, שִׁשְׁמַח אִתִּי!"

הטעות ששנתה את ההיסטוריה

הנְשָׁלִיחַ מְהֵרָה מְאֹד וְלֹא
יְהִיעַם דִּלְבַּל לְשִׁמוֹת
בָּה שִׁמוֹת הַדּוֹמִים.
בְּמָקוֹם לָלֶכֶת לְקִמְצָא,
לְדַלֵּת הֵלֵא נְכוֹנָה....

לָלֶכֶת לְ-קִמְצָא
(הַחֲבֵר)

בְּבִלְבּוֹל, מִגִּיעַ לְ-בֵר קִמְצָא
(הַשּׁוֹנֵא)

לֵב מָלֵא בְּתִקְוָה וְשָׁלוֹם

בֵּר קִמְצָא הָיָה נִדְהָם וְשִׁמְח.
הוּא חָשַׁב בְּלִבּוֹ:
"הֲאֵם עֲשִׂיר זֶה נִשְׁוֹנָא אוֹתִי
הַחֲלִיט לַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם?
הֲאֵם ה' פֶּתַח אֶת לִבּוֹ לְאַהֲבַת
לְאַהֲבַת חֲנָם?"
הוּא לְבַשׁ בְּגָדֵי חַג וּמָהָר לְאַרְמוֹן.

הַשְׁנֵאָה מְכַבָּה אֶת הָאוֹר

כְּשֶׁבַעַל הַבַּיִת רָאָה אֶת בֶּר קִמְצָא, פָּנָיו אָדָמוּ מִכַּעַס.
"מָה אַתָּה עוֹשֶׂה פֹה!! יָצָא מִיָּד מִבֵּיתִי!" הוּא צָעַק בְּקוֹל מִפְּחִיד.
מוֹל כָּל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, פָּנָיו שֶׁל בֶּר קִמְצָא הֶאֱדִימוּ מִבוֹשָׁה נוֹרָאָה.

מדרגות של בונשה

בר קמצא היה נואש.
היה מוכן לתת את כל כספו
ול כספו רק כדי שלא ילבינו את
פניו מול כלם.

אבל לבו של העשיר הפך לאבן.
אטימות לב מחלטה.

הוא צעק על כל בקשה: "לא!"

אנשים על כל
המשתה כלו!

אנשים על
חצי הסעודה!

אנשים על מה שאכל!

עֲצָרוּ וְחִשְׁבוּ...

יְלָדִים... אִם אָדָם מוֹכֵן לְשֵׁלָם סְכוּם כָּל כָּךְ עָצוּם,

רַק כְּדֵי שְׁלֹא יִבְיָשׁוּ

אוֹתוֹ בְּרַבִּים...

יַעֲשֶׂה הָעֲשִׂיר?

וְמָה יַעֲשֶׂה כָּל

נְשִׁיוֹנִיִּים בַּחֲחֶדֶת מִסְבִּיב?

מָה לְדַעְתְּכֶם

וְמָה יִיעַשׂ כָּל

הַחֲכָמִים

הַצַּדִּיקִים

הַגֵּרוּשׁ הַנּוֹרָא וּשְׁתִּיקַת הַחֲכָמִים

העשיר סרב. הוא תפס בכח את
בר קמצא והשליך אותו החוצה
בבעיטה! והכאב הכי גדול?
גדולי הדור ישבו שם... ושתקו. אף
קול לא קם לעצר את הבושה.
השתיקה שלהם קרעה את לבו.

דְּמָעָה אַחַת בַּחֲשֵׁכָה

"אם הַחֲכָמִים שָׁתְּקוּ, בָּכָה בַּר קִמְצָא
שָׁבוּר וְכוֹאֵב, "סִימָן שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם
פָּשוּט אֵינָנָה חֲשׂוּבָה לָהֶם!"
מֵתוּךְ תְּחוּשַׁת עֲלִבּוֹן עֲצוּמָה,
נִכְנָס לוֹ רַעֲיוֹן נוֹרָא לְרֹאשׁ.
הוּא יֵלֵךְ לִקְיֹסר הָרוֹמָאִי לְנִקְם..."

תגובת השרשרת: ממריבה ועד חרבון

בגלל שנאת חינום והלבנת פנים – נחרב בית המקדש השני ועם ישראל יצא לגלות הארצה. מעשה רע אחד, ונשיקה אחת, גרמו לאסון של עם שלם.

מבחן הלב של ירושלים

הספור הוא לא רק על היסטוריה. זהו מבחן רוחני ללב של כל אחד מאתנו.
השתיקה מול עלבון של חבר – היא שתפות בחטא עצמו!

ד	ה	ז	ח
בעל הסעודה	החכמים	בר קמץא	סוסיס
גאווה וכעס	פחד ושתיקה	עלבון וצער	מה שלט בהם?
דחה את האור	עזב את החדר	ה' בכה אתו	היכן היה ה'?
נ	ג	ד	ע
כדור לעד	הנשיבת היוכורם	ממדבי	

אַנחנוּ בַּיּוֹם-יוֹם (הַמִּבְחָן שֶׁלָנוּ)

גַּם אֶצְלָנוּ, בִּכְתָּה אוּ בַּמְשָׁחָה,
הֵיכָר הָרַע מִכְּתָה אוֹתָנוּ.
לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ רוֹאִים יֶלֶד שֶׁלֹּא
מְשַׁתָּפִים אוֹתוֹ, יֶלֶד שֶׁעוֹמֵד בַּצַּד,
אוּ שְׁלוּעִגִים לוֹ.

וּמָה אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים? שׁוֹתָקִים
"כִּדִּי שֶׁלֹּא יִצְחָקוּ גַם עָלַי"?
אִם אֲנַחְנוּ שׁוֹתָקִים – אֲנַחְנוּ
מִמְשִׁיכִים אֶת חֲרָבֵן הַמִּקְדָּשׁ.

מָחָר בַּבֶּקֶר, אֶל תִּנְשֵׁתְךָ! גֵּשׁ לְחֵבֶר, חֵיף אֵלָיו וְאָמַר מֶלֶה טוֹבָה. קִרָּא לוֹ לְשִׁחַק אֶתְכֶם.
בְּכָל מַעֲשֵׂה קָטָן נֶשׁל אֶהֱבֵת חֲנָם – שֶׁם עוֹד אָבִן זָהָב בְּבִנְיַת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ הַנְּשִׁלִישִׁי!